

7.

Tog popodneva kada se sunce već duboko spustilo na zapadnom horizontu, Rikijev otac je obukao najbolje odelo: sveže opeglane pantalone, pomalo iznošen sako, tugaljivo belu košulju, čak i neku staromodnu kravatu. U svakom slučaju, u velikoj žurbi pred polazak, zaboravio je da obriše prašinu sa crnih cipela.

Riki, koji je na sebi kao i obično imao farmerke, smatrao je da njegov otac izgleda smešno. Nikada ranije nije ga video u takvom odelu. Radoznalo je gledao oko sebe – konačno je, prvi put u životu, bio na aerodromu. Njegov otac ostavio je auto u jednoj od ogromnih garaža. Sada su bili na putu za terminal 4 na koji su stizali avioni iz Prištine.

Riki se nije dobro osećao u svojoj koži. Međutim, znao je da ni u kom slučaju ne može da izbegne ovu porodičnu obavezu.

Njegov otac se iz nedelje u nedelju sretao sa svojim zemljacima iz okoline Prištine. S većinom je sedeo u kafanama, a neki su ga takođe pozivali u goste. Uvek bi razgovarali o jednoj te istoj temi. Na kraju je uspeo – pronašao je porodicu koja je bila na relativno dobrom glasu i imala kćerku za udaju. A nikako nije zanemarljivo ni to što je ta porodica dolazila iz susednog sela na Kosovu. Neki kolega Rikijevog oca koji je putovao na odmor u domovinu, dobio je zadatak da posredniku za venčanja koji je živio u tom mestu preda Rikijevu fotografiju. Riki je sve ovo saznao od poznanika Rikijevog oca. Čutio je. Na kraju krajeva, nisu ga ni pitali za mišljenje. Jedina nada koja mu je preostala bila je da će namera njegovog oca ipak propasti.

Međutim, već nakon dve nedelje stigao je odgovor. Od njegovog oca zahtevalo se da u porodicu devojke pošalje neke od svojih bliskih rođaka kao posrednike, kako bi ovi do detalja isplanirali venčanje. Dogovor je bio da mlada što je pre moguće dođe u Nemačku. Konačno, znalo se kakvi su mladići koje je život odveo u inostranstvo. Oni bi se tamo često upuštali u veze sa strankinjama, a ponekad ih čak i ženili ne obazirući se na protivljenje porodice.

Tačno tri meseca nakon što je veridba bila utanačena, Rikijev otac pozvao je devojku u Nemačku.

Pre toga je u opštinskoj zgradi u Fernauu trebalo obaviti još gomilu gluposti oko papirologije: pribaviti potvrde o validnosti boravka, o mesečnim prihodima i veličini stana, rešiti zdravstveno osiguranje za Rikijevu buduću ženu. Sve ove papire morali su da prevedu na srpski (Rikijev otac uzdisao je zbog, kako je smatrao, bestidno visokih honorara prevodilaca koji uopšte nisu znali šta je pravi rad), kako bi ih onda predali policiji i nadležnim organima u Reci. Nakon toga, pošto bi primili mito, što je bio lokalni običaj, ti isti organi izdali bi verenici pasoš s kojim bi ona onda lično otišla u nemačku ambasadu u Beogradu. Tamo bi se prijavila za dobijanje turističke vize na tri meseca, koju bi dobila dva meseca kasnije. Tom prilikom bi ponovo morala da doputuje u Beograd u pratnji starijeg brata. Ne spominjući ništa svom sinu, Rikijev otac se sa njenom već orođenom porodicom dogovorio da se devojka odmah preseli u kuću budućeg mladoženje. U pitanju je bio običaj po kome je dogovor o sklapanju braka postajao punovažan s obe strane, te tako nije bilo potrebe za zvaničnim venčanim listom.

I tako su sada stajali u gomili ljudi u velikoj aerodromskoj hali i čekali. Pušenje je bilo dozvoljeno samo u nekim ćoškovima u kojima se duvanski tim u oblacima valjao iznad glava muškaraca na kojima se videlo da su život provodili obavljajući teške fizičke poslove. Riki se takođe ubrajao u njih.

Za razliku od njega, otac ni na sekund nije napuštao mesto ispred vrata koja su se automatski otvarala i zatvarala. Nije imao pojma kako izgleda buduća žena njegovog sina, ali su mu zato preko telefona saopštili da će nositi zelenu haljinu, crne cipele na visoku štiklu, kao i da će sa sobom imati dva velika kofera.

Na vratima su se pojavili prvi putnici. Usred gomile nalazila se jedna devojka u tamnozelenoj haljini i s dugom braon kosom, koja je u rukama držala dva kofera. Njene usne našminkane drečavocrvenim karminom bile su znak da sebe više ne smatra devojčicom, već odraslom ženom. Pogled joj je bio nesiguran.

Rikijev otac pošao je prema devojci u zelenoj haljini, sačekao da odloži prtljag, stisnuo joj ruku, uzeo kofere, glavom dao znak sinu, koji se još uvek nalazio u delu za pušače, da dođe, pa pošao prema izlazu. Riki je trčećim korakom krenuo za njima dvoma. Pružio je devojci ruku, uzeo od oca jedan kofer pa su zajedno, u

bujici ljudi koji su uzbuđeno brbljali na više jezika, napustili aerodrom u Štutgartu i pošli u pravcu parkinga.

Riki je polako počeo da shvata koliko će se toga promeniti u njegovom životu.